

Arrest

nr. 274 165 van 16 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 22 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché I. SMEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse oorsprong te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 19 augustus 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 6 september 2018 om internationale bescherming. Op 17 mei 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 16 juni 2020 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad van State beslist bij beschikking nr. X van 17 september 2020 dat het cassatieberoep tegen dit arrest toelaatbaar is.

1.2. Op 27 augustus 2020 dient verzoeker een tweede verzoek in om internationale bescherming. Op 9 november 2020 doet verzoeker afstand van zijn verzoek om internationale bescherming.

1.3. Op 5 augustus 2021 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een derde verzoek om internationale bescherming in. Nadat de commissaris-generaal op 7 december 2021 een beslissing houdende een ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) neemt, beslist de adjunct-commissaris op 22 februari 2022 opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit de Gazastrook. U bent op (...) 1984 geboren in Beni Suheila te Khan Younes. U bent een soennitische moslim van religie en een Arabier van origine. U bent afkomstig van de oorspronkelijke inwoners van de Gazastrook en u bent bijgevolg niet geregistreerd bij de UNRWA. Na het succesvol afronden van uw middelbare studies trok u naar Jordanië om er uw hogere studies aan te vangen. U studeerde er voor burgerlijk ingenieur bouwkunde. In 2010 keerde u – na het behalen van uw universitaire diploma – terug naar de Gazastrook. U werkte een tijdlang in de privésector, maar werd in 2014 tijdelijk aangenomen door de UNDP. U kreeg de taak om vernielingen aangericht tijdens de oorlog van 2014 in kaart te brengen. Toen u hier mee bezig was, werd u door leden van Hamas meegenomen naar een plaats en gevraagd om te frauderen. U wimpelde hen af met een smoesje. Drie jaar later werd u in 2017 aangenomen om mee te werken aan een internationaal project voor de aanleg van een netwerk van reservoirs en waterleidingen. Toen u hier mee bezig was werd u benaderd door leden van Hamas, die u vroegen een leiding te trekken naar wat vermoedelijk een kamp of tunnel van hen was. U wimpelde ook hen af. Hierop werd u opgepakt aan een checkpoint en enkele uren vastgehouden en bedreigd – de lokale emir van Al Qassam – in casu de militaire vleugel van Hamas – was niet gediend met uw uitvluchten. Hierop dook u onder terwijl u uw vertrek uit de Gazastrook begon te regelen. Terwijl u ondergedoken was, kreeg u een aantal oproepingsbrieven van de autoriteiten.

Op 26 mei 2018 verliet u de Gazastrook via de grensovergang van Rafah door een omkoopsom te betalen. U reisde via Cairo (Egypte) naar Turkije en vervolgens verder naar Europa. Op 19 augustus 2018 kwam u aan in België. Op 6 september 2018 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u de volgende stukken neer: een kopie van uw paspoort, een Palestijnse identiteitskaart, een geboorteakte, kopieën van het paspoort van uw vrouw en de identiteitskaarten van uw vrouw en ouders, allerhande diploma's en scholingscertificaten, documenten aangaande uw lidmaatschap van de ingenieursvereniging Gaza, een werkcontract, appreciatie- en aanbevelingsbrieven en certificaten, kopieën van oproepingsbevelen, en een document aangaande een nierprobleem waar u mee kampt.

Op 21 mei 2019 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), doch deze bevestigde in zijn arrest van 16 juni 2020 de door het CGVS genomen beslissing. U tekende een cassatieberoep aan bij de Raad van State dat uw cassatieberoep bij beschikking nr. 13 926 toelaatbaar verklaarde. Er werd nog geen definitieve uitspraak gedaan.

Op 27 augustus 2020 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 9 november 2020 nam u op aangeven van uw raadsman afstand van uw tweede verzoek om internationale bescherming daar de Raad van State uw cassatieberoep toelaatbaar had verklaard en de beroepsprocedure nog hangende was.

Zonder het Belgisch grondgebied te verlaten diende u op 5 augustus 2021 een derde verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. In het kader van uw onderhavig verzoek verwijst u opnieuw naar de motieven die u reeds in het verleden aanhaalde, meer bepaald de problemen die u in de Gazastrook gekend zou hebben met de veiligheidsdiensten van Hamas omwille van uw weigering om mee te werken. U stelt dat deze problemen nog steeds actueel zijn en u in geval van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook het risico loopt om in de gevangenis te belanden dan wel in de benen geschoten te worden. Voorts stelt u dat uw familieleden problemen hebben ondervonden naar aanleiding van een erfeniskwestie. Het betreft een grondgerelateerd conflict waarbij een deel van uw grote familie een deel van de grond van uw overgrootmoeder opeist. Hierdoor riskeren u en uw familie op straat te belanden. Er

werd reeds een uitspraak gedaan door de rechtbank waarbij de grond van uw familie gevisieerd zou worden. Naar aanleiding van dit vonnis werd er op de woning van uw familie in juni 2021 graffiti aangebracht en werd de woning beschoten. Uw familie diende klacht in bij de autoriteiten naar aanleiding van dit incident. Ondertussen zou uw familie ook in beroep gegaan zijn tegen de beslissing van de rechtbank. Deze procedure is nog hangende. Tot slot verwijst u naar de gevaarlijke ligging van uw woning te Beni Suhaila. Het betreft immers grensgebied dat in geval van een escalatie van de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël hevig gebombardeerd wordt.

Uw verzoek werd op 10 december 2021 ontvankelijk verklaard door de Commissaris-generaal.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende stukken neer: psychologisch attest dd. 01.09.2021 (origineel), attest van de gemeente Beni Suhaila (kopie), een attest van het parket van Khan Younes i.v.m. klacht naar aanleiding schietincident (kopie), foto's van woning (prints), foto's van regio mei 2021 (prints) en een USB stick (origineel) met een video over bombardementen Beni Suhaila in mei 2021.

Na het persoonlijk onderhoud maakte u via uw raadsman nog de volgende stukken over: het vonnis van het Hof van Beroep aangaande de grond dd. 08.06.2021 (kopie), een vonnis van het vredegerecht van Khan Younes dd. 09.07.2020 (kopie) en een vonnis van het vredegerecht van Khan Younes dd. 21.05.2014 (kopie).

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en een psychologisch attest, dd. 01.09.2021, blijkt dat u lijdt aan klachten gelinkt aan het post-traumatisch stress-syndroom. Zo heeft u onder meer te kampen met ernstige slaapproblemen, nachtmerries en herbelevingen. Daarnaast zou u last hebben van een 'depressieve stemming'. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd gepolst naar uw welzijn en hoe u zich voelde. Er werd hierbij uitdrukkelijk gevraagd of u zich in staat voelde deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. Ook werd u erop gewezen dat u, indien u tijdens het persoonlijk onderhoud zou hebben aan een pauze, u hier ten allen tijde naar kon vragen (zie CGVS p. 2 en 5).

Kan hier nog worden aan toegevoegd dat uit uw verklaringen en het administratief blijkt dat u in staat was deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. Uit niets blijkt dat u, omwille van uw psychologische problemen, belemmerd werd bij het begrijpen dan wel beantwoorden van de u gestelde vragen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar (i) er geen geloof kon gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet de Gazastrook te verlaten en de door u neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin konden ombuigen. Voorts was de Commissaris-generaal van oordeel dat (ii) u op geen enkele wijze heeft aangetoond dat u bij terugkeer naar de Gazastrook in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Tevens werd er geoordeeld dat (iii) er in de Gazastrook actueel geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze conclusies kwam, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing die ten aanzien van u werd genomen in kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Deze bevindingen werden door de RvV overgenomen en bevestigd in haar arrest van 16 juni 2020 (nr. 237 026).

In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming besliste de DVZ vervolgens op 9 november 2020 tot de niet ontvankelijkheid daar u afstand deed van uw verzoek.

Het CGVS kan zich er in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming toe beperken om enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Wat betreft uw vermeende problemen met Hamas in de Gazastrook dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming voortbouwt op dezelfde motieven als deze aangehaald in het kader van uw eerste verzoek, in casu uw problemen met Hamas ten gevolge van uw weigering hulp te verlenen voor het aanleggen van leidingen naar een kamp of tunnel. Al deze zaken werden evenwel reeds beoordeeld door het CGVS. In het kader van uw eerste verzoek oordeelde de Commissaris-generaal immers dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u omwille hiervan in de Gazastrook zou hebben gekend. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk uiteengezet in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. U haalt in kader van onderhavig verzoek echter geen nieuwe elementen aan die eerdere beoordeling van deze problemen in een ander daglicht kunnen stellen. U beperkt zich tot de loutere bewering dat uw problemen nog steeds actueel zijn waardoor u niet in de mogelijkheid zou zijn om terug te keren naar de Gazastrook (zie verklaring volgend verzoek, vraag 16 en 19). Het louter aanstippen dat uw problemen nog steeds actueel zijn en u als gevolg hiervan vreest om bij een terugkeer naar de Gazastrook in de gevangenis te belanden, dan wel beschoten te worden, volstaat echter niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas te weerleggen en in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in geval van een terugkeer naar de Gazastrook. U dient de eerdere bevindingen aan de hand van concrete motieven te weerleggen, doch blijft hier in gebreke.

Verder oordeelde het CGVS in het kader van uw eerste verzoek reeds dat er in uw hoofde geen concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan. Het CGVS oordeelde dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk was. Waar u thans aanhaalt dat in het kader van uw eerste verzoek foutief werd geoordeeld dat de socio-economische situatie van uw familie naar behoren is dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent niet kunnen overtuigen. Uit uw verklaringen in het kader van uw eerste verzoek bleek immers uitdrukkelijk dat uw vader een gepensioneerd leraar en kleine groothandelaar is die geholpen wordt door twee van uw broers (zie CGVS dd. 21.03.2019, p. 7 en 8). Voorts stelde u dat één van uw broers een bakkerij heeft, twee andere een olijfoliefabriek delen, en een derde tewerkgesteld is in een internetcafé. Slechts één van uw broers zou occasioneel tewerkgesteld zijn (zie CGVS dd. 21.03.2019, p. 8). In uw bredere familie heeft u nog een schoonbroer die advocaat is (zie CGVS dd. 21.03.2019, p. 8). Daarnaast bleek dat uw familie ook nog kan rekenen op inkomsten uit de verhuur van een aantal loodsen (zie CGVS dd. 21.03.2019, p. 11). Dat u in het kader van uw onderhavig verzoek verklaart dat u destijds verkeerd begrepen werd door de protection officer mag gezien uw duidelijke verklaringen hieromtrent dan ook verbazen. In het kader van onderhavig verzoek verklaarde u ten aanzien van het Commissariaat-generaal plotsklaps dat uw broer geen bakkerij zou hebben gehad maar gewoon brood verkocht aan een standje (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 6). Uw twee andere broers zouden evenmin een olijfoliefabriek bezitten maar seizoensgebonden olijven laten persen bij een fabriek om dan de olie te verkopen (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 6). De broer met zijn internetcafé heeft zijn activiteiten ondertussen moeten stopzetten omwille van een gebrek aan elektriciteit in de Gazastrook (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 6). Ook de inkomsten uit de verhuur van de magazijnen zou zijn wegge gevallen aangezien deze actueel leeg staan (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 7). Uw vader zou vroeger als kleine handelaar gewerkt hebben maar sinds de blokkade zou hij dit niet langer doen (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 6). Er dient echter te worden opgemerkt dat het post factum aanvoeren dat er in het kader van uw eerste verzoek zaken verkeerdelijk werden genoteerd/verstaan allerm minst ernstig is. Zeker daar u doorheen het verdere verloop van de procedure op geen enkel moment kenbaar heeft gemaakt dat uw verklaringen aangaande de socio-economische situatie van uw familie verkeerd werden weergegeven/begrepen. Er kan immers logischerwijs verondersteld worden dat, indien er effectief sprake was van een foutieve weergave van de werkelijkheid, zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen, u dit zou hebben aangehaald in het kader van uw beroepsprocedure ten aanzien van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van uw eerste verzoek. Dat u dit niet heeft gedaan én bovendien in het kader van uw tweede verzoek afstand deed van uw verzoek ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Dat de economische situatie van uw familie ondertussen drastisch achteruit zou zijn gegaan betreft dat ook een blote bewering van uw kant die u geenszins staft met enig tastbaar begin van bewijs (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 7).

Wat betreft het grondconflict waar uw familie bij betrokken is, dit naar aanleiding van een aanslepende erfeniskwestie, dient te worden opgemerkt dit geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. De door u aangehaalde feiten zijn puur gemeenrechtelijk van aard en is aldus vreemd aan de criteria van de Conventie van Genève en duiden niet op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Daarnaast zijn er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u, omwille van dit grondconflict, in geval van terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet zou lopen. Dit omwille van onderstaande redenen.

Zo mag het vooreerst verbazen dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming op geen enkel moment melding heeft gemaakt van dit grondconflict. Uit uw verklaringen blijkt immers dat deze erfeniskwestie al ettelijke jaren speelt (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 11). Zo stelde u dat de problemen al sinds 2007 bezig zijn maar er toen een onderlinge overeenkomst getroffen kon worden waardoor de situatie kalmeerde. Enkele jaren geleden hebben de problemen zich opnieuw gesteld toen een deel van de grotere familie naar de rechtbank trok (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 11). Rekening houdende met voorgaande mag het verbazen dat u hier geen melding van zou hebben gemaakt ten tijde van uw eerste verzoek. Kan ook hier nogmaals worden gewezen op het feit dat u in het kader van uw tweede verzoek zonder meer afstand heeft gedaan van uw verzoek. Voorgaande ondermijnt dan ook duidelijk de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van het beweerde grondconflict. Zeker daar uit de door u neergelegde stukken blijkt dat er in 2014 reeds een uitspraak gedaan werd door het vrederecht te Khan Younes in deze zaak (zie stukken toegevoegd aan administratief dossier). Er kan logischerwijs verondersteld worden dat, indien er daadwerkelijk kans bestond dat u en uw dichte familie gedwongen zouden worden om jullie grond af te staan naar aanleiding van een aanslepende erfeniskwestie, en bijgevolg mogelijks op straat zouden belanden, u dit eerder vermeld zou hebben.

Dat u thans stukken voorlegt die dit grondconflict zouden moeten staven, i.c. twee vonnissen van het vrederecht te Khan Younes en een vonnis van het Hof van Beroep, kan uw verklaringen dienaangaande ook niet staven. Stukken hebben immers enkel bewijswaarde voor zover deze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Bovendien betreffende voorgelegde stukken louter kopieën waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, sowieso geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Dit ter zijde, dient voorts te worden opgemerkt dat uw vrees om op straat te belanden ten gevolge van deze reeds jarenlange aanslepende erfeniskwestie op dit moment puur hypothetisch van aard is. Uit de door u neergelegde stukken, meer bepaald het vonnis van het vrederecht te Khan Younes alsook de uitspraak van het Hof van Beroep, blijkt immers op geen enkele wijze dat enkel uw familie gevisieerd zou worden door het vonnis. Dit in tegenstelling tot wat u met uw verklaringen wil doen uitschijnen (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 11). Er is sprake van verschillende gronden – in het desbetreffende vonnis werden deze gronden weergegeven als grond nr. 220, 219, 213 en 251 – waarvoor op vraag van de rechtbank een verdeelplan werd opgesteld door een landmeter (zie stukken toegevoegd aan uw administratief dossier). Hierover wordt in het vonnis het volgende gezegd: “Gezien de verdeling van de onroerende goederen in deze zaak wordt vermeld – met de bedoeling om het deel van iedere partner te bepalen volgens de wet of volgens de gemaakte afspraken. [De grond (sic)] moet worden verdeeld onder de eigenaars zodat elke erfgenaam zijn eigen deel kan gebruiken zoals wordt vermeld in de uitleg in het rapport van de landmeter A. R. al J. (...) [...]” (zie stukken toegevoegd aan administratief dossier). Het is echter gissen naar de exacte verdeling die werd voorgesteld door de expert – en waarvan het plan werd overgemaakt aan de rechtbank – daar deze stukken (de bijlagen van het vonnis) niet werden overgemaakt aan het Commissariaat-generaal. Dat dit vonnis zou impliceren dat de grond van uw familie – waarop uw ouderlijke woning alsook de woning van uw grootouders aan vaderszijde gevestigd is – integraal de eigendom zou worden van N. H. A. (...) heeft u dan ook op géén enkele wijze aangetoond. Dat jullie door deze uitspraak het risico zouden lopen om op straat te belanden is dan ook evenmin vastgesteld. Het is hoe dan ook weinig aannemelijk dat, in het geval er een herverdeling komt/ zou komen van de grond naar aanleiding van deze erfeniskwestie, er niet gewoon een algemene grondherschikking zou komen waarbij alle betrokken families een deel van hun grond dienen af te staan, of een geldelijke compensatie dienen te betalen, waarbij rekening gehouden wordt met de situatie van de betrokken families/gezinnen. De vaststelling dat er in het vonnis van het vrederecht expliciet melding wordt gemaakt van een verdeelplan opgesteld door een expert onderbouwen de vermoedens in deze zin.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw familie ondertussen beroep zou hebben aangetekend tegen de beslissing van de rechtbank (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 12). U in deze context gevraagd of er actueel een beroepsprocedure hangende is, stelde u eigenlijk niet zo goed op de hoogte te zijn van de huidige situatie (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 12). Dit mag ten zeerste verbazen. Er kan immers logischerwijs verondersteld worden dat u op de hoogte zou zijn van de actuele stand van zaken hieromtrent daar u dit aanhaalt als één van de redenen omwille waarvan u in de onmogelijkheid zou verkeren om terug te keren naar de Gazastrook en bijgevolg thans een derde verzoek indiende. Zeker gezien de impact die dit volgens uw verklaringen heeft op de huisvesting van uw familie. In de marge dient te worden opgemerkt dat er bijgevolg nog geen definitieve uitspraak werd gedaan in deze zaak, waardoor er bijgevolg ook geen imminente dreiging is dat uw familie op straat zou belanden. U stelde immers zelf dat dergelijke procedures in de Gazastrook heel lang/soms jaren duren (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 12). Zelfs indien het uiteindelijk zo zou zijn dat uw familie de woning zou moeten verlaten – iets wat op heden een pure hypothetische situatie betreft die niet wordt gestaafd – toont u geenszins in concreto aan dat uw familie niet op deze situatie zou kunnen anticiperen en de nodige maatregelen zou kunnen treffen om zich elders te vestigen.

Dat deze erfeniskwestie in het verleden gewelddadige uitwassen zou hebben gekend, i.c. uw ouderlijke woning zou beklad en beschoten zijn in juni 2021, heeft u dan weer niet aannemelijk weten te maken. Uit uw verklaringen blijkt dat dit dispuut al meer dan 15 jaar bezig is en al die jaren grotendeels zonder het gebruik van geweld is verlopen (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 11). Hoewel u melding maakte van een schietincident zo'n tien jaar geleden verklaarde u uitdrukkelijk dat de situatie daarna bekoeld is (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 11). Dat de erfeniskwestie plots zou escaleren, is gezien voorgaande dan ook verbazingwekkend. Dat uw ouderlijke woonst in juni 2021 effectief beschoten en besmeurd werd naar aanleiding van het grondconflict betreft bovendien een blote bewering van uw kant. Dat u ter staving van uw verklaringen verschillende foto's – meer bepaald foto's waarop onder andere deuren met kogelgaten te zien zijn alsook een muur met een graffiti opschrift – neerlegde, wijzigt niets aan bovenstaande bevindingen. Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit de foto's onmogelijk valt af te leiden dat het überhaupt uw woning betreft. Voorts kan er enkel gegist worden naar waar en wanneer deze foto's werden genomen. Evenmin kunnen de foto's uitsluitsel geven over wie verantwoordelijk was voor het toebrengen van de desbetreffende beschadigingen aan de woning en met welke beweegredenen dit gebeurde. Wat betreft het attest van het parket betreffende de klacht nav een schietincident dient nogmaals te worden opgemerkt dat document slechts bewijswaarde hebben wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval. Het door u neergelegde document betreft bovendien weerom een loutere kopie waaraan, zoals hierboven reeds opgemerkt, geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Zelfs indien het zou vaststaan dat uw ouderlijke woning effectief werd beklad en beschoten, quod non, dan staat het nog steeds niet vast dat er een link bestaat tussen de erfeniskwestie en de gebeurtenissen van juni 2021. Uit uw verklaringen blijkt dat het een vermoeden van uw familie betreft dat leden van de andere tak van uw familie achter het schietincident van juni 2021 zaten (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 13). Zo stelde u het volgende: "toen het incident plaatsvond en familie is naar politie geweest (sic). Heeft familie hun beschuldigd want het is duidelijk. Eerst komt er een vonnis, dan ruzie met broer en direct dat incident. Het is duidelijk [...]" (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 12 en 13). U/ uw familie baseert uw/hun vermoeden louter en alleen op de nogal opvallende timing van de feiten (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 13) doch brengt geen concrete elementen die dit vermoeden kunnen staven. U verklaarde overigens uitdrukkelijk dat de personen die verantwoordelijk waren voor het toebrengen van de schade op het moment van de feiten gemaskerd waren (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 13).

In de marge dient voorts nog te worden opgemerkt dat u geenszins heeft aangetoond dat u geen beroep zou kunnen doen op de autoriteiten. Zo blijkt uit uw verklaringen dat er een klacht werd ingediend bij de politie en er een onderzoek lopende is. Dat de klacht tegen 'onbekenden' werd geregistreerd – gezien de daders niet geïdentificeerd konden worden gelet op het feit dat ze gemaskerd waren – kan geen ander licht werpen op de vaststelling dat uw familie wel degelijk bij de lokale autoriteiten terecht kon en dat hun klacht wel degelijk werd geregistreerd. Waar u aanhaalt dat de autoriteiten niet tussenbeide zouden komen daar er een link zou bestaan tussen de ene tak van de familie en Hamas – meer bepaald dat de kinderen van uw grootvader zijn zus actief zouden zijn binnen Hamas en de Izz ad-Din al-Qassam Brigades (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 12) – dient andermaal te worden opgemerkt dat, gezien u uw bewering aangaande de link tussen de aanval en de erfeniskwestie niet is aangetoond, evenmin is aangetoond dat de autoriteiten niet gaan tussenkomen omwille van de band tussen Hamas en de ene tak van uw familie. Bovendien betreft ook uw bewering aangaande de link tussen de ene tak van uw familie en de autoriteiten in de Gazastrook een loutere bewering die u op geen enkele wijze heeft aangetoond.

Volledigheidshalve kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat er zich sindsdien – sinds de beweerde aanval op uw woning in juni 2021 – niets noemenswaardig meer heeft voorgedaan (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 13). Dat u in geval van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook bijgevolg een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet zou lopen heeft u bijgevolg op geen enkele wijze aangetoond.

Wat betreft uw verklaringen in verband met de ligging uw woning, meer bepaald het gegeven dat uw woning zich in de nabijheid van de Israëlische grens bevindt én er als gevolg hiervan een verhoogd risico bestaat voor uw familie om bij opflakkingen en/of escalaties van de vijandigheden tussen Israël en Hamas het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, dient te worden opgemerkt dat waar uit uw verklaringen blijkt dat uw regio in het verleden soms zwaar getroffen werd – en uw woning reeds schade opliep ten gevolge van bombardementen (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 7 en 8) – u de ligging van uw woning niet als de directe aanleiding van uw vlucht aanhaalde in het kader van uw eerste verzoek. Meer zelfs u maakte op geen enkel moment melding van een verhoogd risico omwille van de ligging van uw woonst (zie vragenlijst CGVS – vraag 1 t.e.m. 8 + zie CGVS dd. 21.03.2019, p. 1 t.e.m. 21). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw familie momenteel nog steeds in uw ouderlijke woning verblijft en, ondanks de door u geschetste situatie, schijnbaar geen aanstalten maakt om zich elders te vestigen (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 5). Verder dient te worden opgemerkt dat u over de mogelijkheid beschikt om zich aan het eventuele geweld in uw regio van herkomst te onttrekken door u elders in de Gazastrook te vestigen. Verwijzend naar uw persoonlijke omstandigheden in de Gazastrook kan immers worden vastgesteld dat uw financiële situatie alsook die van uw familie in de Gazastrook, in het licht van de plaatselijke context, behoorlijk is (zie supra en zie infra). Aldus kan niet kan worden ingezien waarom u, die stelt dat u een groter risico loopt getroffen te worden door het geweld dat plaatsvindt tussen Hamas en Israël omwille van de ligging van uw woning dan niet in staat zou om u elders, verder van de grens, te vestigen.

Dat u ter staving van uw verklaringen een attest van de gemeente Beni Suhaila neerlegt, waaruit moet blijken dat het wel degelijk een gevaarlijke regio betreft, alsook foto's van uw regio van mei 2021 en een videofragment van de bombardementen in mei 2021, wijzigen niets aan voorgaande appreciatie.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een grote impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 30 november 2021 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlesector, en een (kleiner wordende) middenklasse. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die over financiële middelen beschikken het hoofd kunnen bieden aan dagelijkse problemen zoals elektriciteitstekorten. Bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, schrijven hun kinderen in in particuliere scholen, kunnen genieten van vrijetijdsactiviteiten in trendy buurten van Gaza (hotels en restaurants, toeristenbungalows, winkelcentra en supermarkten, fitnesscentra, ...) en zijn, in geval van vertrek uit het land, in staat om via gespecialiseerde reisbureaus een meer comfortabele reis naar Egypte te financieren. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 10 (september 2021), beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-10-september-2021>).

Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook

persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit niet het geval is.

Zoals hierboven reeds werd aangehaald oordeelde het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming dat uw persoonlijk situatie in de Gazastrook behoorlijk was. Er werd gewezen op het feit dat u, nadat u uw secundaire studies had afgewerkt, ingenieurswetenschappen kon gaan studeren in Jordanië. En hoewel u uw studie daar grotendeels zelf diende te financieren, dit door het beoefenen van allerhande jobs, kreeg u eveneens geld van uw vader, de Palestijnse ambassade alsook van andere organisaties in Jordanië (zie CGVS dd. 21.03.2019, p. 5, 6 en 7). U was van 2010 tot 2017 in de privésector tewerkgesteld als ingenieur. Daarna was u kort tewerkgesteld voor de UNDP. Voor uw vertrek uit de Gazastrook werkte u voor de CEC aan een groot project (zie CGVS dd. 21.03.2019, p. 9 en 10). Ook uw vrouw is ingenieur en u leerde haar op het werk kennen (zie CGVS dd. 21.03.2019, p. 19). Daarnaast oordeelde de Commissaris-generaal dat u niet louter op uzelf aangewezen was om in uw levensonderhoud te voorzien in geval van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook. Uit uw verklaringen bleek immers dat u afkomstig bent uit een eerder welstellende familie waarvan verschillende familieleden een (vast) inkomen hebben (zie CGVS dd. 21.03.2019, p. 7 en 8). Daarnaast werd vastgesteld dat uw familie ook nog rekenen op inkomsten uit de verhuur van een aantal loodsen/magazijnen (CGVS p. 11). Zodoende kon u in Gaza beschikken over indicaties van welstand, zoals een kleine generator en een auto (die ondertussen evenwel defect is) (zie CGVS dd. 21.03.2019, p. 18). In het kader van uw eerste verzoek werd bijgevolg geoordeeld dat in uw hoofde geen concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan.

In het kader van uw huidig verzoek stelde u dat de socio-economische situatie van uw familie ondertussen drastisch achteruit is gegaan (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 6). Dient echter te worden opgemerkt dat zoals hierboven reeds werd aangegeven dit een blote bewering van uw kant betreft die u geenszins staft (zie supra). Er kunnen eveneens vraagtekens geplaatst worden bij de waarachtigheid van uw verklaringen hieromtrent (zie supra). Voorts dient te worden opgemerkt dat uw voltallige familie zich actueel nog steeds in de Gazastrook bevindt (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 5). Het CGVS ziet bijgevolg geen redenen om aan te nemen dat u, in geval van een terugkeer naar de Gazastrook, niet, al dan niet tijdelijk, zou terecht kunnen bij uw familie, minstens op enige bijstand van hun kant zou kunnen rekenen. Tot slot dient er nogmaals op gewezen te worden dat u over een universitaire diploma beschikt en u voor uw komst naar Europa tewerkgesteld was als ingenieur. Dit wijst erop dat u toch voldoende zelfredzaam bent. Waarom u dan niet de mogelijkheid zou hebben u in uw eigen thuisland te vestigen en er een leven op te bouwen, is bijgevolg geenszins duidelijk.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 27 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210827.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerde de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Nadat raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2.200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Gazastrook. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aan toont. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestiniens_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen

Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische militieën, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza.

via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, § 4, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van het middel meent verzoeker in hoofdorde in aanmerking te komen voor een erkenning van de vluchtelingenstatus en betwist hij als volgt de motieven van de bestreden beslissing over de redenen waarom hij zijn land van oorsprong is ontvlucht:

"De tegenpartij is van mening dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben, vermits zij ment dat de door verzoeker aangehaalde problemen niet van de aard zijn dat verzoeker voor redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil het UNRWA mandaatgebied verlaten moest. Verzoeker betwist de redenering van de CGVS.

Verzoeker verklaarde tijdens de hoorzitting dat zijn angst nog steeds aanwezig is.

Hij legde uit dat hij problemen had ondervonden vanwege een grondprobleem.

Dit grondprobleem was reeds door de aanvrager in zijn eerste aanvraag aan de orde gesteld.

Het feit dat dit probleem niet vooraf is onderzocht, kan niet nadelig zijn voor de verzoeker.

Bovendien had hij het bewijs van deze situatie aan het CGVS overgelegd.

Deze documenten vormen prima facie bewijs.

Verzoeker heeft een duidelijk en nauwkeurig overzicht gegeven van de problemen die hij in GAZA heeft ondervonden.

Verzoeker verklaarde ook dat zijn huis en buurt waren getroffen door de bomaanslagen van 2021.

Zijn huis kon slechts tijdelijk worden gerepareerd.

Zijn huis staat aan de grens, wat betekent dat er een grote kans is dat het weer geraakt zal worden.

De huidige situatie in Gaza is niet veilig voor de aanvrager.

In geval van terugkeer naar Gaza, riskeert de eiser dus zijn leven."

Vervolgens wijst verzoeker erop dat zo de Raad zou besluiten dat er twijfel is over de geloofwaardigheid van zijn relaas, UNHCR het principe van het voordeel van de twijfel als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt. Verzoeker stelt dat de Raad herhaaldelijk heeft geoordeeld dat zelfs indien er twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoekende partij, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoekende partij te rechtvaardigen. Hij betoogt dat er in die zin een noodzakelijk evenwicht tot stand dient te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming. Hij stelt verder dat de Raad reeds de mogelijkheid heeft gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partijen. Tevens werd er volgens hem reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico primeert op de verklaringen van de asielaanvrager, die soms onduidelijk zijn wat betreft bepaalde aspecten van de aanvraag.

Verzoeker besluit:

*“Overwegende dat verzoekende partij van Palestijnse afkomst is en meer bepaald uit Gaza;
Dat verzoekende partij eveneens de algemene situatie die momenteel in Gaza heerst (zie infra) vreest;
Dat in het licht van bovenstaande elementen kan gesteld worden dat het CGVS de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980. De tegenpartij heeft meerdere elementen van het relaas van verzoekende partij niet (afdoende) bestudeerd, zonder een mogelijke schending van artikel 3 EVRM na te gaan, wat nochtans essentieel was om de vrees van verzoekende partij ingeval van terugkeer op een correcte manier te kunnen evalueren (zie infra) ;
Dat voor al deze redenen het past om verzoekende partij te erkennen als vluchteling.”*

In een tweede onderdeel van het middel meent verzoeker in ondergeschikte orde dat hem de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend.

Hij is de mening toegedaan dat wegens de actuele humanitaire- en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza zo mensonwaardig is dat de standaard voor toepassing van artikel 3 van het EVRM bereikt is en dat gesproken kan worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het mandaatgebied van het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) te verlaten. Bovendien meent hij dat aangetoond kan worden dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn.

Wat betreft de humanitaire situatie in Gaza, wijst verzoeker erop dat deze al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door Israël en dat deze aanzienlijk is verslechterd sinds de operatie ‘*Protective Edge*’, de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde in augustus 2012 aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport, gepubliceerd in juli 2017, evalueerde de VN de situatie in Gaza en kwam het tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat en dat er sprake is van “*de-development*”. In 2017 en 2018 verslechterde de humanitaire situatie verder op significante wijze. De economie in Gaza staat ondertussen op instorten met belangrijke gevolgen voor de levensstandaard en de humanitaire situatie. Dit is het gevolg van de restricties opgelegd door Israël evenals van de verminderde humanitaire internationale hulp en verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit die de gevolgen van de opgelegde restricties in het verleden matigden. Anno 2018 leeft 53% van de Gazanen onder de armoedegrens, de laatste 10 jaar is het BBP gedaald met 5,3%, ongeveer 1,3 miljoen Palestijnen in Gaza zijn “*voedsel onzeker*” en de werkloosheidsgraad bedraagt 54,9%. De Gazanen zijn in het algemeen sterk afhankelijk van humanitaire hulp. UNRWA kent echter een stijgend budgettekort en wordt door de structurele financiële problemen, evenals door de politieke- en socio-economische situatie in Gaza beperkt in de mogelijkheid om haar opdracht te vervullen en bijstand te bieden aan Palestijnse vluchtelingen onder haar mandaat. Het budgettekort van UNRWA zal volgens verzoeker een belangrijke impact hebben op de voorziening van elementaire gezondheidszorg, onderwijs en voedsel. De Gazastroom blijft bovendien lijden onder aanzienlijke stroomonderbrekingen en de toegang tot drinkbaar water is kritiek. Ook de gezondheidszorg in Gaza, voor zover deze al bestaande is, staat op instorten. Verzoeker citeert uit een rapport van het Noorse *LandInfo* van december 2018 over de humanitaire situatie in Gaza en besluit dat fundamentele mensenrechten aan de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze worden ontnomen. Deze situatie maakt het onmogelijk een menswaardig bestaan te leiden en heeft een impact op het algemeen mentaal welzijn, aldus verzoeker, die besluit dat de door hem aangehaalde objectieve informatie overeenkomt met zijn verklaringen dat hij niet in staat zou zijn om een nieuwe baan te vinden in geval van terugkeer naar Gaza en niet zou kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften van zichzelf en zijn familie.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Gaza, wijst verzoeker erop dat de burgerbevolking het slachtoffer is geweest van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, met name *Operation Cast Lead* in 2008, *Operation Pillar of Defense* in 2012 en *Operation Protective Edge* in 2014. Daarnaast vinden er, als antwoord op raketaanvallen van Hamas, op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats waardoor Gazanen in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid leven. De militaire aanvallen op Gaza kaderen, volgens verzoeker, samen met de blokkade, “*binnen het continuüm van een beleid gericht op het verwezenlijken van de politieke doeleinden van Israël*”. In 2018 was er sprake van overmatig geweld door de *Israeli security forces* in de *Occupied Palestinian Territory* (inclusief Gaza), waarbij 299 Palestijnen gedood werden, waaronder 57 kinderen, en 28.878 gewonden vielen. Dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt volgens verzoeker aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten die vanuit Gaza werden afgevuurd en waardoor “*een familie van zeven*” in Israël gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private- en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakten gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. Bovendien werden de grensovergangen tussen Gaza en Israël door de Israëlische autoriteiten tot nader order afgesloten en is toegang tot de visserszone in Gaza verboden. Volgens *Gisha*, een Israëlische ngo, maken deze maatregelen een collectieve bestraffing van de Gazaanse burgerbevolking uit. Dat de situatie op elk moment kan escaleren, wordt volgens verzoeker verder aangetoond door het tweewekelijks rapport van OCHA in verband met de periode van 12 tot en met 25 maart 2019, waaruit hij een passage citeert. Verschillende militaire operaties, waarbij cruciale civiele infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen en Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza. Verzoeker wijst er voorts op dat er op 22 maart 2019 tijdens de Grote Mars van de Terugkeer, die in tegenstelling tot wat de adjunct-commissaris zou beweren, nog steeds plaatsvindt op vrijdag, twee demonstranten gedood werden en 189 gewond, dat er op 5 april 2019 tijdens de 53ste Grote Mars van de Terugkeer 144 demonstranten gewond geraakten en dat op 12 april 2019 één kind gedood werd en 125 demonstranten verwond werden. Sinds 30 maart 2018 staat de teller van Palestijnen die gedood werden in de Gazastrook op 280 en zijn er 16.105 gewonden. Verzoeker wijst erop dat de bovenstaande bevindingen tevens ondersteund worden door een publicatie van de organisatie *Euromed Rights* van 19 maart 2019, waaruit hij citeert. Hij besluit dat het duidelijk is dat er wel degelijk sprake is van een uiterst volatiele situatie in de Gazastrook en dat deze veiligheidssituatie actueel nog steeds als problematisch beschouwd dient te worden. Bovendien leven de Gazanen onder het autoritair regime van Hamas dat bekend staat om zijn repressief regime en schendingen van mensenrechten op grote schaal. Volgens Human Rights Watch arresteert en foltert Hamas routinematig tegenstanders en personen die kritiek uiten op het regime. Niet enkel personen met een uitgesproken profiel zoals mensenrechtenactivisten, journalisten en Fatah-leden/sympathisanten worden vervolgd, maar eveneens personen zonder specifiek profiel die zich bijvoorbeeld kritisch uitlaten op sociale media. Dit wordt mede aangetoond door de agressieve onderdrukking van de protesten georganiseerd onder de slogan “*We want to live*” die recent plaatsvonden in Gaza, aldus verzoeker, die ter staving van zijn betoog refereert aan de rapporten “*Two authorities, one way, zero dissent*” van Human Rights Watch van oktober 2018 en “*Another brutal crackdown by Hamas in Gaza*” van Human Rights Watch van 20 maart 2018. Verzoeker wijst er ook op dat de Raad onlangs nog oordeelde dat de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook dusdanig erg is en overging tot de erkenning van de vluchtelingenstatus van een Palestijn (cf. RvV 8 april 2019, nr. 219 546). Hij haalt voorts aan dat de Raad recent door vier arresten van de verenigde kamers een bepaald kader heeft vastgesteld voor de analyse van de veiligheidssituatie in Gaza. Verzoeker stelt verder dat de Raad in het arrest nr. 228 946 erkend heeft dat de gebeurtenissen in Gaza in het kader van een internationaal gewapend conflict plaatsvinden en dat de Raad hierbij herinnert aan de definitie van ‘*willekeurig geweld*’ van het artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Vervolgens haalt verzoeker aan dat er in 2018, volgens een rapport van OCHA, 295 Palestijnen werden gedood en er 29.000 gewonden waren. Hij citeert vervolgens uit een artikel over de betogingen in Gaza dat in oktober 2019 door de journalist Jonathan Cook werd gepubliceerd. Daarnaast wijst verzoeker nog op het volgende: “*De beslissing verwijst naar de COI Focus -Territoires palestiniens -Gaza -Situation sécuritaire van 7 juni 2019 en ment in de bestreden beslissing dat “de Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij Israëlische ordendiensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.*”

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone tampon") alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering."

Daardoor erkent de verwerende partij dat de manifestanten door de Israëlische troepen werden doelgericht en dat gewone burgers ook door de "gewelddadig reactie" van Israëlische strijdkrachten worden gedood.

Tussen januari 2019 en 11 november 2019 werden 71 Palestijnse van de Gazastrook volgens OCHA gedood⁴⁴.

De laatste COI-focus werd in september 2019 gepubliceerd. Sinds de publicatie van dit verslag is er een aanzienlijk aantal doden en gewonden gevallen.

De Palestinian Center for Human Rights documenteert wekelijks het aantal doden en gewonden onder de burgerbevolking in Gaza in het kader van Israëlische operaties.⁴⁵

Sinds september 2019 zijn 42 Gaza burgers gedood en 1061 van hen werden verwonden :

- De 83de Grote Mars van de Terugkeer werd afgezegd. Toch werden drie inwoners van Gaza op vrijdag 15 november 2019 door de Israeli Occupation Forces (IOF) verwonden.

- Tijdens de 82de Grote Mars van de Terugkeer op 8 november 2019 hebben IOF 107 mensen verwonden, waaronder 16 kinderen. Dit week werden 33 Palestijnsne, waaronder 8 kinderen, door intensievere luchtaanvallen gedooden: op 14 november 2019 bombardeerde het Israëlische leger het huis van een familie. De 8 bewoners daar, onder hen kinderen, werden onmiddellijk gedood (stuk 5). Naast de dood van die familie werden 12 mensen stierven als gevolg van Israëlische stakingen (stuk 6).

- Tijdens de 81de Grote Mars van de Terugkeer op vrijdag 1 november hebben IOF een Gaza inwoner gedood en 144 mensen verwonden, waaronder 55 kinderen. Tijdens dit week werd een Palestijnse burger gedood en één andere gewond bij een Israëlische luchtaanval op Khan Younis toen de IOF tientallen luchtaanvallen uitvoerde in de Gazastrook.

- Tijdens de 80de Grote Mars van de Terugkeer op 25 oktober 2019 hebben IOF 97 mensen verwonden.

- Tijdens de 79de Grote Mars van de Terugkeer op 18 oktober 2019 hebben IOF 100 mensen verwonden.

- Tijdens de 78de Grote Mars van de Terugkeer op 11 oktober 2019 hebben IOF 78 mensen verwonden.

- Tijdens de 77de Grote Mars van de Terugkeer op 4 oktober 2019 hebben IOF 67 mensen verwonden.

- Tijdens de 76de Grote Mars van de Terugkeer op 27 september 2019 hebben IOF een Gaza inwoner gedood en 99 mensen verwonden.

- Tijdens de 75de Grote Mars van de Terugkeer op 20 september 2019 hebben IOF een Gaza inwoner gedood en 112 mensen verwonden.

- Tijdens de 74de Grote Mars van de Terugkeer op 13 september 2019 hebben IOF 78 mensen verwonden.

- Tijdens de 73de Grote Mars van de Terugkeer op 6 september 2019 hebben IOF twee personen gedood en 80 mensen verwonden.

Aangezien het aantal slachtoffers over een periode van drie maanden (september 2019 - november) kan er opnieuw sprake zijn van een zware escalatie van het geweld.

Verzoeker woonde in Gaza-stad waar betogingen en luchtaanvallen plaatsvinden.

In Gaza is er op dit moment sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het lijkt er in casu op dat verzoeker zich als louter burger dus ook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en dus niet in aanmerking komt voor de door de UNRWA verleende bijstand."

Verzoeker vervolgt zijn betoog door, onder verwijzing naar het arrest M.S.S. van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), te stellen dat, indien een persoon verplicht wordt om terug te keren naar Gaza, alwaar men kan spreken van een onmenselijke of vernederende situatie, dit een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Een persoon in Gaza verkeert immers, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissing, in de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. De Palestijnse vluchtelingen vormen bovendien op zich een bijzonder kwetsbare categorie doordat hun ontheemding bestendig is in hun statuut dat nooit echt oplost in een volwaardig burgerschap. Verder voert verzoeker aan dat Israël als bezettende macht internationale verplichtingen heeft ten opzichte van de bevolking in Gaza. Hij citeert ter staving hiervan uit een rapport van UNHCR van 14 maart 2019. Er is volgens verzoeker daarenboven geen sprake van enig vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn. Dat de situatie in Gaza een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM die gelijkgesteld kan worden met vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op

28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), werd overigens reeds bevestigd door de Raad (RvV 7 augustus 2015, nr. 150 535, en RvV 27 juni 2018, nr. 206 073).

Wat betreft de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza, stelt verzoeker het volgende:

“De tegenpartij is van mening dat het voor verzoekende partij niet relevant is of een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk is, gezien het verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 1A, in plaats van artikel 1D, van het Vluchtelingenverdrag moet bekeken worden, quod non (zie supra).”

Verzoeker haalt vervolgens aan dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing heeft gesteld dat het op dit ogenblik hoe dan ook mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren, wat volgens hem niet het geval is. Verzoeker merkt vooreerst op dat hij wel degelijk verklaringen heeft afgelegd waarin hij te kennen gaf dat hij in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond en dat het feit dat de adjunct-commissaris zijn verklaringen afdoet als ongeloofwaardig hieraan geen afbreuk doet. Voorts stelt verzoeker vast dat de adjunct-commissaris zich voor de beoordeling van de (on)mogelijkheid om via de Rafah grensovergang terug te keren naar de Gazastrook baseert op objectieve landeninformatie, weergegeven in de COI Focus *“Territoires palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 28 november 2018, *geüpdatet* op 28 februari 2019 en 25 maart 2019. Op basis van deze informatie acht verzoeker volgende elementen relevant bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is:

- Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gemakkelijk bekomen kan worden via de Palestijnse Missie in Brussel. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort. Het CGVS stelt dat, tenzij de persoon Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza. De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas.

- Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend.

Hieruit volgt volgens verzoeker dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza in de weg staan. Hij merkt op dat de adjunct-commissaris voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai de maatstaven van de subsidiaire bescherming toepast, terwijl volgens het standpunt van UNHCR inzake artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet dient aangetoond te worden dat de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen slachtoffer te worden van dit geweld en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel geïdendeerd te worden. Verzoeker wijst erop dat de Raad in twee arresten, waarvan één gevelde in Algemene Vergadering, de weigeringsbeslissing van het CGVS vernietigt ten aanzien van Palestijnen afkomstig uit Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève vallen omdat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseert zich hiervoor op actuele informatie waaruit blijkt dat de grensovergang te Rafah opnieuw gesloten werd omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder controle is van Hamas. De Raad stelt tevens dat de COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie”* van 7 juni 2018, op basis waarvan het CGVS concludeert dat de veiligheidssituatie in het Noorden van de Sinai verbeterd is, onvoldoende actueel is. De Raad wijst er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de Rafah grensovergang vervoerd worden, beveiligd wordt door de Egyptische politie, die samen met het leger doelwit zijn van de in het gebied actieve extremistische groeperingen. Het feit dat een terugkeer naar Gaza niet mogelijk is omwille van praktische- en veiligheidsredenen is volgens verzoeker voldoende grond voor een *ipso facto* erkenning in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker merkt nog op dat de Raad oordeelt dat ook voor Palestijnen van Gaza die niet onder UNRWA-mandaat vallen, en waarop artikel 1, D van het Verdrag van Genève bijgevolg niet van toepassing is, de mogelijkheid tot terugkeer een belangrijke overweging vormt bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het element van terugkeer dient volgens de Raad betrokken te worden bij de beoordeling

van het reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het feit dat een Palestijn om Gaza te bereiken door onveilig gebied, met name de Egyptische Sinai, moet reizen een wezenlijk element bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. De Raad past hiervoor *mutadis mutandis* de redenering van het EHRM in het arrest *Salah Sheekh* en de rechtspraak van de Raad van State toe, waarbij rekening wordt gehouden met het reëel risico op ernstige schade dat een persoon mogelijks bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen omdat hij binnen dat land door onveilige gebieden moet reizen om zijn bestemming te bereiken. Voorts dienen er volgens verzoeker een aantal kanttekeningen te worden gemaakt bij de beoordeling door de adjunct-commissaris van de actuele veiligheidssituatie in de Sinai. Hij haalt in dit verband het artikel *"Despite military campaign, security concerns persist in Egypt's North Sinai"* van 21 februari 2019, het artikel *"Égypte: un attentat-suicide fait sept morts dans le Sinai"* van BBC van 9 april 2019, het artikel *"Military launches raids, airstrikes in North Sinai following deadly militant attack on checkpoint"* van Madamasr van 21 februari 2019 en het artikel *"Map update: security situation in Egypt's north Sinai"* van South Front van 26 februari 2019 aan. Hij besluit hieruit dat er, in tegenstelling tot wat de adjunct-commissaris beweert, wel degelijk praktische en veiligheidsobstakels in de weg staan van een veilige terugkeer naar Gaza via de grensovergang te Rafah.

Tot slot voert verzoeker aan dat de situatie in Gaza aanzienlijk beïnvloed is door de bomaanslagen die in mei 2021 plaatsvonden en die veel schade hebben aangericht in Gaza. Na de bombardementen werd de wederopbouw van de Gazastrook geraamd op 485 miljoen dollar, aldus verzoeker, die er ook op wijst dat verdere beschietingen plaatsvonden in augustus 2021 met als gevolg dat opnieuw Palestijnen gewond raakten. Drie maanden na de escalatie van het geweld blijft de situatie in Gaza volgens de VN gespannen. Ook in november 2021 werd volgens verzoeker gemeld dat de situatie in Gaza niet verbetert. Ten slotte haalt verzoeker aan dat in de nacht van zaterdag 1 januari 2022 op 2 januari 2022 nieuwe bombardementen plaatsvonden.

Verzoeker besluit:

"Indien, quod non, Uw Rechtspraak aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus niet zou kunnen toekennen, zou het wenselijke zijn om aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen daar hij een reëel risico loopt tot onmenselijke en vernederende behandelingen in geval van terugkeer naar Gaza"

Verder kan verzoekende partij zich niet berusten op nationale beschermingsmogelijkheden zoals hierboven duidelijk gemaakt werd ;

De inhoud van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen weerspiegelt de inhoud van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ;

Dat, in casu, verzoekende partij van mening is dat zij zich in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld bevindt en dat haar aanwezigheid in de Gazastrook een reëel risico vormt voor haar leven of persoon;

Rekening houdend met al deze informatie, en gelet op het zeer kwetsbare profiel van verzoekende partij, moet worden geconcludeerd dat haar nationale autoriteiten haar niet zullen kunnen beschermen in geval van terugkeer naar haar land van oorsprong ;

DAT bij decreet van 08.09.2020, n ° 240564, de Raad van Céans verwees een soortgelijk dossier naar de CGRA en herinnerde eraan dat in het licht van de veiligheidssituatie in GAZA, was het noodzakelijk om voorzichtigheid.

DAT de Raad van Céans in dit arrest van oordeel is dat:

« (...) » (CCE. arrêt n°240 564 du 08.09.2020)."

Dat de veiligheid en de humanitaire situatie in de regio van oorsprong kritiek is en er één is van willekeurig geweld, zodat verzoekende partij, krachtens artikel 48/4, § 2, onder c), de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend."

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker tot slot de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het artikel *"« Beaucoup trop de civils innocents sont déjà morts »: l'ONU appelle à la fin des combats à Gaza et en Israël"* van de Verenigde Naties van 14 mei 2021 (stuk 2);
- het artikel *"Frappe israélienne sur la maison du chef du Hamas à Gaza, avant une réunion de l'ONU"* van Le Soir van 16 mei 2021 (stuk 3);

- het artikel *“Après le cessez-le-feu entre Israël et le Hamas, l’heure est au bilan”* van Moustique van 21 mei 2021 (stuk 4);
- het artikel *“Gagnants et perdants dans la crise de Gaza”* uit Le Monde van 23 mei 2021 (stuk 5);
- het artikel *“Frappes aériennes israéliennes sur Gaza”* van HESPRESS van 12 augustus 2020 (stuk 6);
- het artikel *“Protection Civile et Operations d’Aide Humanitaires Européenne”* van 25 mei 2021 op de website van de Europese Unie (stuk 7);
- het artikel *“Israëlische blokkade van Gaza lichtjes versoepeld, maar “bestand blijft wankel”, waarschuwt de VN”* van VRT NWS van 25 juni 2021 (stuk 8);
- het artikel *“Coronavirus: la situation est “hors de contrôle” à Gaza, un couvre-feu décidé en Cisjordanie”* van RTBF van 23 november 2020 (stuk 9);
- het artikel *“La situation humanitaire alarmante dans la bande de Gaza”* van la Plateforme des ONG françaises pour la Palestine van 30 oktober 2020 (stuk 10);
- het artikel *“Territoire palestinien occupé : la Covid-19 dévaste une économie déjà en ruine”* van de Verenigde Naties van 8 september 2020 (stuk 11);
- het artikel *“Les programmes de l’UNRWA en Cisjordanie et à Gaza sont menacés par le coronavirus”* van Atalayar van 28 oktober 2020 (stuk 13);
- het nieuwsbericht *“UNRWA temporarily suspends aid to Gaza over coronavirus”* van AA van 23 maart 2020 (stuk 14);
- het document A/c/4/75/L.9 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 28 oktober 2020 (stuk 15);
- de COI Focus *“Territoire Palestinien – Gaza. Situation Sécuritaire”* van 23 maart 2021, p. 1 (stuk 16);
- het artikel *“UNRWA: Israel empêche l’entrée des aides humanitaires à Gaza”* van 19 mei 2015 (stuk 17);
- een document voor een donatie aan UNRWA (stuk 18);
- het artikel *“Pour l’UNRWA, la reprise de l’aide américaine ne comblera pas le déficit”* uit L’orient Le Jour van 29 januari 2021 (stuk 19);
- het artikel *“Pour l’UNRWA, la reprise de l’aide américaine ne comblera pas le déficit”* uit The Times of Israel van 28 januari 2021 (stuk 20);
- de Bijdrage *“De beschermingsnood van Palestijnen onder UNRWA-mandaat van Gaza en Libanon”* van Nansen (stuk 21);
- het artikel *“The human and material cost of Israel’s assault on Gaza”* van Middle East Monitor van 1 juni 2021 (stuk 22);
- het artikel *“UNRWA installations in Gaza hit during hostilities”* van UNRWA van 13 mei 2021 (stuk 23);
- het artikel *“Immediate need for Food, Health and Psychosocial support for Palestinians sheltering at UNRWA schools in Gaza”* van UNRWA van 21 mei 2021 (stuk 24);
- het artikel *“Conflit israélo-palestinien : frappes israéliennes sur Gaza après des tirs de roquettes”* van RTBF van 2 januari 2022 (stuk 25);
- het artikel *“L’armée israélienne bombarde Gaza”* van Le Courrier de l’Atlas van 3 januari 2022 (stuk 26).

2.2.2. Op 19 mei 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 14 februari 2022 en aan het artikel *“Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid”* van Egypt Today van 16 november 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing, voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de

Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden zouden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen dus algemeen geformuleerde artikelen die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven, doch in geen geval een automatisme inhouden voor personen die zich op het Verdrag van Genève *iuncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel, dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.3.1.3. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.1.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, volstaat het erop te wijzen dat dit artikel met ingang van 22 maart 2018 werd opgeheven bij artikel 9 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, zodat dit onderdeel van het middel juridische grondslag mist.

2.3.1.5. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.6. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij wat betreft zijn vermeende problemen met Hamas in de Gazastrook in het kader van onderhavig verzoek geen nieuwe elementen aanhaalt die de eerdere beoordeling van deze problemen in een ander daglicht kunnen stellen, omdat (B) zijn verklaringen dat in het kader van zijn eerste verzoek foutief werd geoordeeld dat de socio-economische situatie van zijn familie naar behoren is, niet kunnen overtuigen en zijn verklaring dat de economische situatie van zijn familie ondertussen drastisch achteruit is gegaan een blote bewering van zijn kant betreft die hij geenszins staft met enig tastbaar begin van bewijs, omdat (C) het grondconflict waar zijn familie naar aanleiding van een aanslepende erfeniskwestie bij betrokken is geen verband houdt met een van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève en er daarnaast evenmin zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij omwille van dit grondconflict, in geval van terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet zou lopen, omdat (D) hij de ligging van zijn woning niet als de directe aanleiding van zijn vlucht aanhaalde in het kader van zijn eerste verzoek en hij zelfs op geen enkel moment melding maakte van een verhoogd risico omwille van de ligging van zijn woonst, uit zijn verklaringen blijkt dat zijn familie momenteel nog steeds in

zijn ouderlijke woning verblijft en ondanks de door hem geschetste situatie schijnbaar geen aanstalten maakt om zich elders te vestigen, er niet kan worden ingezien waarom hij niet in staat zou zijn om zich elders, verder van de grens te vestigen en het attest van de gemeente Beni Suhaila, de foto's van zijn regio en het videofragment van de bombardementen in mei 2021 niets wijzigen aan de deze appreciatie, omdat (E) het CGVS in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde dat zijn persoonlijke situatie in de Gazastrook behoorlijk was en het op basis van de nieuwe verklaringen die hij in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming aflegt geenszins duidelijk is waarom hij niet de mogelijkheid zou hebben om zich in zijn eigen thuisland te vestigen en er een leven op te bouwen, zodat niet kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer naar de Gazastrook in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, omdat (F) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en omdat (G) de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is terug te keren naar de Gazastrook niet relevant is voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, bovendien uit de beschikbare informatie blijkt dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren, en hij niet heeft aangetoond dat er omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah in zijn hoofde een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker herhaalt in zijn derde verzoek om internationale bescherming de Gazastrook te hebben verlaten omwille van problemen die hij in de Gazastrook zou hebben gekend met de veiligheidsdiensten van Hamas ten gevolge van zijn weigering om met hen samen te werken. Hij stelt te vrezen dat hij bij terugkeer naar de Gazastrook in de gevangenis zal belanden of in de benen zal worden geschoten. Hij voegt hier tevens aan toe dat zijn familieleden problemen hebben ondervonden naar aanleiding van een erfeniskwestie. Het zou om een grond gerelateerd conflict gaan waarbij een deel van zijn familie een deel van de grond van zijn overgrootmoeder opeist. Hierdoor zouden verzoeker en zijn familie het risico lopen op straat te belanden. Er zou reeds een uitspraak zijn gedaan door de rechtbank waarbij de grond van zijn familie geïseerd zou worden. Naar aanleiding hiervan zou er op de woning van zijn familie in juni 2021 graffiti zijn aangebracht en zou de woning beschoten zijn geweest. Naar aanleiding van dit incident zou zijn familie klacht hebben ingediend bij de autoriteiten. Ondertussen zou zijn familie ook in beroep zijn gegaan tegen de beslissing van de rechtbank. Tot slot verwijst verzoeker in zijn huidig verzoek om internationale bescherming nog naar de gevaarlijke ligging van zijn woning te Bani Suhaila. Deze zou liggen op grensgebied dat in geval van een escalatie van de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël hevig gebombardeerd wordt.

In de bestreden beslissing stelt de adjunct-commissaris vast dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij komt tot deze vaststelling op basis van de volgende pertinente overwegingen:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar (i) er geen geloof kon gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet de Gazastrook te verlaten en de door u neergelegde

documenten deze appreciatie niet in positieve zin konden ombuigen. Voorts was de Commissaris-generaal van oordeel dat (ii) u op geen enkele wijze heeft aangetoond dat u bij terugkeer naar de Gazastrook in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Tevens werd er geoordeeld dat (iii) er in de Gazastrook actueel geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze conclusies kwam, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing die ten aanzien van u werd genomen in kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Deze bevindingen werden door de RvV overgenomen en bevestigd in haar arrest van 16 juni 2020 (nr. 237 026).

In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming besliste de DVZ vervolgens op 9 november 2020 tot de niet ontvankelijkheid daar u afstand deed van uw verzoek.

Het CGVS kan zich er in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming toe beperken om enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Wat betreft uw vermeende problemen met Hamas in de Gazastrook dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming voortbouwt op dezelfde motieven als deze aangehaald in het kader van uw eerste verzoek, in casu uw problemen met Hamas ten gevolge van uw weigering hulp te verlenen voor het aanleggen van leidingen naar een kamp of tunnel. Al deze zaken werden evenwel reeds beoordeeld door het CGVS. In het kader van uw eerste verzoek oordeelde de Commissaris-generaal immers dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u omwille hiervan in de Gazastrook zou hebben gekend. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk uiteengezet in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. U haalt in kader van onderhavig verzoek echter geen nieuwe elementen aan die eerdere beoordeling van deze problemen in een ander daglicht kunnen stellen. U beperkt zich tot de loutere bewering dat uw problemen nog steeds actueel zijn waardoor u niet in de mogelijkheid zou zijn om terug te keren naar de Gazastrook (zie verklaring volgend verzoek, vraag 16 en 19). Het louter aanstippen dat uw problemen nog steeds actueel zijn en u als gevolg hiervan vreest om bij een terugkeer naar de Gazastrook in de gevangenis te belanden, dan wel beschoten te worden, volstaat echter niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas te weerleggen en in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in geval van een terugkeer naar de Gazastrook. U dient de eerdere bevindingen aan de hand van concrete motieven te weerleggen, doch blijft hier in gebreke.

Verder oordeelde het CGVS in het kader van uw eerste verzoek reeds dat er in uw hoofde geen concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan. Het CGVS oordeelde dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk was. Waar u thans aanhaalt dat in het kader van uw eerste verzoek foutief werd geoordeeld dat de socio-economische situatie van uw familie naar behoren is dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent niet kunnen overtuigen. Uit uw verklaringen in het kader van uw eerste verzoek bleek immers uitdrukkelijk dat uw vader een gepensioneerd leraar en kleine groothandelaar is die geholpen wordt door twee van uw broers (zie CGVS dd. 21.03.2019, p. 7 en 8). Voorts stelde u dat één van uw broers een bakkerij heeft, twee andere een olijfoliefabriek delen, en een derde tewerkgesteld is in een internetcafé. Slechts één van uw broers zou occasioneel tewerkgesteld zijn (zie CGVS dd. 21.03.2019, p. 8). In uw bredere familie heeft u nog een schoonbroer die advocaat is (zie CGVS dd. 21.03.2019, p. 8). Daarnaast bleek dat uw familie ook nog kan rekenen op inkomsten uit de verhuur van een aantal loodsen (zie CGVS dd. 21.03.2019, p. 11). Dat u in het kader van uw onderhavig verzoek verklaart dat u destijds verkeerd begrepen werd door de protection officer mag gezien uw duidelijke verklaringen hieromtrent dan ook verbazen. In het kader van onderhavig verzoek verklaarde u ten aanzien van het Commissariaat-generaal plotsklaps dat uw broer geen bakkerij zou hebben gehad maar gewoon brood verkocht aan een standje (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 6). Uw twee andere broers zouden evenmin een olijfoliefabriek bezitten maar seizoensgebonden olijven laten persen bij een fabriek om dan de olie te verkopen (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 6). De broer met zijn internetcafé heeft zijn activiteiten ondertussen moeten stopzetten omwille van een gebrek aan elektriciteit in de Gazastrook (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 6). Ook de inkomsten uit de verhuur van de magazijnen zou zijn weggevallen aangezien deze actueel leeg staan (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 7). Uw vader zou vroeger als kleine handelaar gewerkt hebben maar sinds de blokkade zou hij dit niet langer doen (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 6). Er dient echter te worden opgemerkt dat het post factum aanvoeren dat er in het kader van uw eerste verzoek zaken verkeerdelijk werden genoteerd/verstaan allerm minst ernstig is. Zeker daar u doorheen het verdere verloop van de procedure op geen enkel moment kenbaar heeft gemaakt dat uw verklaringen aangaande de socio-economische situatie van uw familie verkeerd werden

weergeven/begrepen. Er kan immers logischerwijs verondersteld worden dat, indien er effectief sprake was van een foutieve weergave van de werkelijkheid, zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen, u dit zou hebben aangehaald in het kader van uw beroepsprocedure ten aanzien van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van uw eerste verzoek. Dat u dit niet heeft gedaan én bovendien in het kader van uw tweede verzoek afstand deed van uw verzoek ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Dat de economische situatie van uw familie ondertussen drastisch achteruit zou zijn gegaan betreft dat ook een blote bewering van uw kant die u geenszins staft met enig tastbaar begin van bewijs (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 7).

Wat betreft het grondconflict waar uw familie bij betrokken is, dit naar aanleiding van een aanslepende erfeniskwestie, dient te worden opgemerkt dit geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. De door u aangehaalde feiten zijn puur gemeenrechtelijk van aard en is aldus vreemd aan de criteria van de Conventie van Genève en duiden niet op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Daarnaast zijn er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u, omwille van dit grondconflict, in geval van terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet zou lopen. Dit omwille van onderstaande redenen.

Zo mag het vooreerst verbazen dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming op geen enkel moment melding heeft gemaakt van dit grondconflict. Uit uw verklaringen blijkt immers dat deze erfeniskwestie al ettelijke jaren speelt (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 11). Zo stelde u dat de problemen al sinds 2007 bezig zijn maar er toen een onderlinge overeenkomst getroffen kon worden waardoor de situatie kalmeerde. Enkele jaren geleden hebben de problemen zich opnieuw gesteld toen een deel van de grotere familie naar de rechtbank trok (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 11). Rekening houdende met voorgaande mag het verbazen dat u hier geen melding van zou hebben gemaakt ten tijde van uw eerste verzoek. Kan ook hier nogmaals worden gewezen op het feit dat u in het kader van uw tweede verzoek zonder meer afstand heeft gedaan van uw verzoek. Voorgaande ondermijnt dan ook duidelijk de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van het beweerde grondconflict. Zeker daar uit de door u neergelegde stukken blijkt dat er in 2014 reeds een uitspraak gedaan werd door het vrederecht te Khan Younes in deze zaak (zie stukken toegevoegd aan administratief dossier). Er kan logischerwijs verondersteld worden dat, indien er daadwerkelijk kans bestond dat u en uw dichte familie gedwongen zouden worden om jullie grond af te staan naar aanleiding van een aanslepende erfeniskwestie, en bijgevolg mogelijks op straat zouden belanden, u dit eerder vermeld zou hebben.

Dat u thans stukken voorlegt die dit grondconflict zouden moeten staven, i.c. twee vonnissen van het vrederecht te Khan Younes en een vonnis van het Hof van Beroep, kan uw verklaringen dienaangaande ook niet staven. Stukken hebben immers enkel bewijswaarde voor zover deze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Bovendien betreffende voorgelegde stukken louter kopieën waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, sowieso geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Dit ter zijde, dient voorts te worden opgemerkt dat uw vrees om op straat te belanden ten gevolge van deze reeds jarenlange aanslepende erfeniskwestie op dit moment puur hypothetisch van aard is. Uit de door u neergelegde stukken, meer bepaald het vonnis van het vrederecht te Khan Younes alsook de uitspraak van het Hof van Beroep, blijkt immers op geen enkele wijze dat enkel uw familie gevisieerd zou worden door het vonnis. Dit in tegenstelling tot wat u met uw verklaringen wil doen uitschijnen (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 11). Er is sprake van verschillende gronden – in het desbetreffende vonnis werden deze gronden weergegeven als grond nr. 220, 219, 213 en 251 – waarvoor op vraag van de rechtbank een verdeelplan werd opgesteld door een landmeter (zie stukken toegevoegd aan uw administratief dossier). Hierover wordt in het vonnis het volgende gezegd: “Gezien de verdeling van de onroerende goederen in deze zaak wordt vermeld – met de bedoeling om het deel van iedere partner te bepalen volgens de wet of volgens de gemaakte afspraken. [De grond (sic)] moet worden verdeeld onder de eigenaars zodat elke erfgenaam zijn eigen deel kan gebruiken zoals wordt vermeld in de uitleg in het rapport van de landmeter A. R. al J. (...) [...]” (zie stukken toegevoegd aan administratief dossier). Het is echter gissen naar de exacte verdeling die werd voorgesteld door de expert – en waarvan het plan werd overgemaakt aan de rechtbank – daar deze stukken (de bijlagen van het vonnis) niet werden overgemaakt aan het Commissariaat-generaal. Dat dit vonnis zou impliceren dat de grond van uw familie – waarop uw ouderlijke woning alsook de woning van uw grootouders aan vaderszijde gevestigd is – integraal de eigendom zou worden van N. H. A. (...) heeft u dan ook op géén enkele wijze aangetoond. Dat jullie door deze uitspraak het risico zouden lopen om op straat te belanden is dan ook evenmin vastgesteld. Het is hoe dan ook weinig aannemelijk dat, in het geval er een herverdeling komt/ zou komen van de grond naar aanleiding van deze erfeniskwestie, er niet gewoon een algemene grondherschikking zou komen waarbij alle betrokken families een deel van hun grond dienen af te staan, of een geldelijke compensatie dienen te betalen, waarbij rekening gehouden wordt met de situatie van de betrokken families/gezinnen. De

vaststelling dat er in het vonnis van het vredegerecht expliciet melding wordt gemaakt van een verdeelplan opgesteld door een expert onderbouwen de vermoedens in deze zin.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw familie ondertussen beroep zou hebben aangetekend tegen de beslissing van de rechtbank (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 12). U in deze context gevraagd of er actueel een beroepsprocedure hangende is, stelde u eigenlijk niet zo goed op de hoogte te zijn van de huidige situatie (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 12). Dit mag ten zeerste verbazen. Er kan immers logischerwijs verondersteld worden dat u op de hoogte zou zijn van de actuele stand van zaken hieromtrent daar u dit aanhaalt als één van de redenen omwille waarvan u in de onmogelijkheid zou verkeren om terug te keren naar de Gazastrook en bijgevolg thans een derde verzoek indiende. Zeker gezien de impact die dit volgens uw verklaringen heeft op de huisvesting van uw familie. In de marge dient te worden opgemerkt dat er bijgevolg nog geen definitieve uitspraak werd gedaan in deze zaak, waardoor er bijgevolg ook geen imminente dreiging is dat uw familie op straat zou belanden. U stelde immers zelf dat dergelijke procedures in de Gazastrook heel lang/soms jaren duren (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 12). Zelfs indien het uiteindelijk zo zou zijn dat uw familie de woning zou moeten verlaten – iets wat op heden een pure hypothetische situatie betreft die niet wordt gestaafd – toont u geenszins in concreto aan dat uw familie niet op deze situatie zou kunnen anticiperen en de nodige maatregelen zou kunnen treffen om zich elders te vestigen.

Dat deze erfeniskwestie in het verleden gewelddadige uitwassen zou hebben gekend, i.c. uw ouderlijke woning zou beklad en beschoten zijn in juni 2021, heeft u dan weer niet aannemelijk weten te maken. Uit uw verklaringen blijkt dat dit dispuut al meer dan 15 jaar bezig is en al die jaren grotendeels zonder het gebruik van geweld is verlopen (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 11). Hoewel u melding maakte van een schietincident zo'n tien jaar geleden verklaarde u uitdrukkelijk dat de situatie daarna bekoeld is (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 11). Dat de erfeniskwestie plots zou escaleren, is gezien voorgaande dan ook verbazingwekkend. Dat uw ouderlijke woonst in juni 2021 effectief beschoten en besmeurd werd naar aanleiding van het grondconflict betreft bovendien een blote bewering van uw kant. Dat u ter staving van uw verklaringen verschillende foto's – meer bepaald foto's waarop onder andere deuren met kogelgaten te zien zijn alsook een muur met een graffiti opschrift – neerlegde, wijzigt niets aan bovenstaande bevindingen. Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit de foto's onmogelijk valt af te leiden dat het überhaupt uw woning betreft. Voorts kan er enkel gegist worden naar waar en wanneer deze foto's werden genomen. Evenmin kunnen de foto's uitsluitend geven over wie verantwoordelijk was voor het toebrengen van de desbetreffende beschadigingen aan de woning en met welke beweegredenen dit gebeurde. Wat betreft het attest van het parket betreffende de klacht nav een schietincident dient nogmaals te worden opgemerkt dat document slechts bewijswaarde hebben wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval. Het door u neergelegde document betreft bovendien weerom een loutere kopie waaraan, zoals hierboven reeds opgemerkt, geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Zelfs indien het zou vaststaan dat uw ouderlijke woning effectief werd beklad en beschoten, quod non, dan staat het nog steeds niet vast dat er een link bestaat tussen de erfeniskwestie en de gebeurtenissen van juni 2021. Uit uw verklaringen blijkt dat het een vermoeden van uw familie betreft dat leden van de andere tak van uw familie achter het schietincident van juni 2021 zaten (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 13). Zo stelde u het volgende: "toen het incident plaatsvond en familie is naar politie geweest (sic). Heeft familie hun beschuldigd want het is duidelijk. Eerst komt er een vonnis, dan ruzie met broer en direct dat incident. Het is duidelijk [...]" (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 12 en 13). U/ uw familie baseert uw/hun vermoeden louter en alleen op de nogal opvallende timing van de feiten (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 13) doch brengt geen concrete elementen die dit vermoeden kunnen staven. U verklaarde overigens uitdrukkelijk dat de personen die verantwoordelijk waren voor het toebrengen van de schade op het moment van de feiten gemaskerd waren (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 13).

In de marge dient voorts nog te worden opgemerkt dat u geenszins heeft aangetoond dat u geen beroep zou kunnen doen op de autoriteiten. Zo blijkt uit uw verklaringen dat er een klacht werd ingediend bij de politie en er een onderzoek lopende is. Dat de klacht tegen 'onbekenden' werd geregistreerd – gezien de daders niet geïdentificeerd konden worden gelet op het feit dat ze gemaskerd waren – kan geen ander licht werpen op de vaststelling dat uw familie wel degelijk bij de lokale autoriteiten terecht kon en dat hun klacht wel degelijk werd geregistreerd. Waar u aanhaalt dat de autoriteiten niet tussenbeide zouden komen daar er een link zou bestaan tussen de ene tak van de familie en Hamas – meer bepaald dat de kinderen van uw grootvader zijn zus actief zouden zijn binnen Hamas en de Izz ad-Din al-Qassam Brigades (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 12) – dient andermaal te worden opgemerkt dat, gezien u uw bewering aangaande de link tussen de aanval en de erfeniskwestie niet is aangetoond, evenmin is aangetoond dat de autoriteiten niet gaan tussenkomen omwille van de band tussen Hamas en de ene tak van uw familie. Bovendien betreft ook uw bewering aangaande de link tussen de ene tak van uw familie en de autoriteiten in de Gazastrook een loutere bewering die u op geen enkele wijze heeft aangetoond.

Volledigheidshalve kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat er zich sindsdien – sinds de beweerde aanval op uw woning in juni 2021 – niets noemenswaardig meer heeft voorgedaan (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 13). Dat u in geval van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook bijgevolg een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet zou lopen heeft u bijgevolg op geen enkele wijze aangetoond.

Wat betreft uw verklaringen in verband met de ligging uw woning, meer bepaald het gegeven dat uw woning zich in de nabijheid van de Israëlische grens bevindt én er als gevolg hiervan een verhoogd risico bestaat voor uw familie om bij opflakkingen en/of escalaties van de vijandigheden tussen Israël en Hamas het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, dient te worden opgemerkt dat waar uit uw verklaringen blijkt dat uw regio in het verleden soms zwaar getroffen werd – en uw woning reeds schade opliep ten gevolge van bombardementen (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 7 en 8) – u de ligging van uw woning niet als de directe aanleiding van uw vlucht aanhaalde in het kader van uw eerste verzoek. Meer zelfs u maakte op geen enkel moment melding van een verhoogd risico omwille van de ligging van uw woonst (zie vragenlijst CGVS – vraag 1 t.e.m. 8 + zie CGVS dd. 21.03.2019, p. 1 t.e.m. 21). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw familie momenteel nog steeds in uw ouderlijke woning verblijft en, ondanks de door u geschetste situatie, schijnbaar geen aanstalten maakt om zich elders te vestigen (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 5). Verder dient te worden opgemerkt dat u over de mogelijkheid beschikt om zich aan het eventuele geweld in uw regio van herkomst te onttrekken door u elders in de Gazastrook te vestigen. Verwijzend naar uw persoonlijke omstandigheden in de Gazastrook kan immers worden vastgesteld dat uw financiële situatie alsook die van uw familie in de Gazastrook, in het licht van de plaatselijke context, behoorlijk is (zie supra en zie infra). Aldus kan niet kan worden ingezien waarom u, die stelt dat u een groter risico loopt getroffen te worden door het geweld dat plaatsvindt tussen Hamas en Israël omwille van de ligging van uw woning dan niet in staat zou om u elders, verder van de grens, te vestigen. Dat u ter staving van uw verklaringen een attest van de gemeente Beni Suhaila neerlegt, waaruit moet blijken dat het wel degelijk een gevaarlijke regio betreft, alsook foto's van uw regio van mei 2021 en een videofragment van de bombardementen in mei 2021, wijzigen niets aan voorgaande appreciatie.”

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een (actuele) vrees voor vervolging, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris, het stellen dat de door hem voorgelegde documenten *prima facie* bewijs vormen van het “grondprobleem”, het benadrukken dat hij een duidelijk en nauwkeurig overzicht heeft gegeven van de problemen die hij in Gaza heeft ondervonden en het verwijzen naar en het herhalen van eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het CGVS gegeven verklaringen, zonder toe te lichten in welke zin deze verklaringen een ander licht vermogen te werpen op de appreciatie van zijn vluchtmotieven, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker nog betoogt dat dit “grondprobleem” reeds door hem in zijn eerste aanvraag aan de orde was gesteld en dat het feit dat dit probleem niet vooraf is onderzocht, voor hem niet nadelig kan zijn, stelt de Raad vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker dit probleem zowel bij de DVZ als bij het CGVS als nieuw element aanhaalde (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, Deel DVZ, verklaring volgend verzoek, nr. 16, en stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4 en 10-13). Vervolgens merkt de Raad op dat verzoeker er noch bij de DVZ, noch bij het CGVS op enig ogenblik gewag van heeft gemaakt dat hij dit probleem reeds tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming had opgeworpen, maar dat dit niet werd onderzocht. Bovendien kan ook uit het arrest nr. 237 026 van de Raad van 16 juni 2020 dat naar aanleiding van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd uitgesproken niet blijken dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek reeds verklaringen heeft afgelegd over dit probleem met de grond van zijn familie. Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Ten slotte kan van verzoeker worden verwacht dat, indien hij werkelijk in het kader van zijn eerste verzoek reeds verklaringen zou hebben afgelegd over het grondprobleem en hier werkelijk geen onderzoek naar zou zijn gebeurd, hij dit in zijn verzoekschrift in het kader van de procedure inzake zijn eerste verzoek voor de Raad zou aanvoeren. Uit het arrest nr. 237 026 van de Raad van 16 juni 2020 kan dit echter niet blijken. Thans, in het kader van zijn huidig (derde) verzoek in zijn verzoekschrift beweren dat hij dit “grondprobleem” reeds tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming aan de orde heeft gesteld en dat dit probleem “voora” niet is onderzocht, zonder daarvan enig (begin van) bewijs voor te leggen, acht de Raad niet ernstig.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar de Gazastrook een gegronde vrees voor vervolging hoeft te hebben. In zoverre hij aanhaalt dat hij eveneens de algemene situatie in Gaza vreest, wijst de Raad erop dat deze vrees onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar wat hieronder, onder punt 2.3.4., wordt uiteengezet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen in de Gazastrook niet aannemelijk maakt.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

Verzoeker is van mening dat wegens de actuele humanitaire en veiligheidssituatie in Gaza de socio-economische en humanitaire situatie er zo mensonwaardig is dat de standaard van artikel 3 van het EVRM bereikt is en dat er kan gesproken worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten.

De Raad betwist of ontkent niet dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Er wordt verder niet betwist dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Ook kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan, zoals blijkt uit de

COI Focus van 27 augustus 2021 waarin wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50% en dat het armoedecijfer eveneens zou kunnen stijgen tot 59,3% van de Gazanen die leven onder de armoedegrens van 5,5 dollar per dag.

Echter, gelet op de meest recente landeninformatie die de Raad ter beschikking heeft, *in casu* de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 30 november 2021 en het rapport “Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10” van OCHA van september 2021, kan niet worden gesteld dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct of niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden. Hij beroept zich in zijn verzoekschrift immers op bronnen die dateren van voor de door verwerende partij bijgebrachte en reeds geciteerde COI Focus van 30 november 2021 en het OCHA rapport van september 2021 of op bronnen die in dezelfde lijn liggen als diegene waarop de bestreden beslissing gebaseerd is en heeft verder ook geen andersluidende informatie bijgebracht. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er hierbij op dat een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet individueel moet worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert er eveneens aan dat er een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij bij terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Te dezen is de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoekers individuele situatie in de Gazastrook nog steeds behoorlijk is. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“Zoals hierboven reeds werd aangehaald oordeelde het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming dat uw persoonlijk situatie in de Gazastrook behoorlijk was. Er werd gewezen op het feit dat u, nadat u uw secundaire studies had afgewerkt, ingenieurswetenschappen kon gaan studeren in Jordanië. En hoewel u uw studie daar grotendeels zelf diende te financieren, dit door het beoefenen van allerhande jobs, kreeg u eveneens geld van uw vader, de Palestijnse ambassade alsook van andere organisaties in Jordanië (zie CGVS dd. 21.03.2019, p. 5, 6 en 7). U was van 2010 tot 2017 in de privésector tewerkgesteld als ingenieur. Daarna was u kort tewerkgesteld voor de UNDP. Voor uw vertrek uit de Gazastrook werkte u voor de CEC aan een groot project (zie CGVS dd. 21.03.2019, p. 9 en 10). Ook uw vrouw is ingenieur en u leerde haar op het werk kennen (zie CGVS dd. 21.03.2019, p. 19). Daarnaast oordeelde de Commissaris-generaal dat u niet louter op uzelf aangewezen was om in uw levensonderhoud te voorzien in geval van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook. Uit uw verklaringen bleek immers dat u afkomstig bent uit een eerder welstellende familie waarvan verschillende familieleden een (vast) inkomen hebben (zie CGVS dd. 21.03.2019, p. 7 en 8). Daarnaast werd vastgesteld dat uw familie ook nog rekenen op inkomsten uit de verhuur van een aantal loodsen/magazijnen (CGVS p. 11). Zodoende kon u in Gaza beschikken over indicaties van welstand, zoals een kleine generator en een auto (die ondertussen evenwel defect is) (zie CGVS dd. 21.03.2019, p. 18). In het kader van uw eerste verzoek werd bijgevolg geoordeeld dat in uw hoofde geen concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan.

In het kader van uw huidige verzoek stelde u dat de socio-economische situatie van uw familie ondertussen drastisch achteruit is gegaan (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 6). Dient echter te worden opgemerkt dat zoals hierboven reeds werd aangegeven dit een blote bewering van uw kant betreft die u geenszins staaft (zie supra). Er kunnen eveneens vraagtekens geplaatst worden bij de waarachtigheid van uw verklaringen hieromtrent (zie supra). Voorts dient te worden opgemerkt dat uw voltallige familie zich actueel nog steeds

in de Gazastrook bevindt (zie CGVS dd. 03.02.2022, p. 5). Het CGVS ziet bijgevolg geen redenen om aan te nemen dat u, in geval van een terugkeer naar de Gazastrook, niet, al dan niet tijdelijk, zou terecht kunnen bij uw familie, minstens op enige bijstand van hun kant zou kunnen rekenen. Tot slot dient er nogmaals op gewezen te worden dat u over een universitaire diploma beschikt en u voor uw komst naar Europa tewerkgesteld was als ingenieur. Dit wijst erop dat u toch voldoende zelfredzaam bent. Waarom u dan niet de mogelijkheid zou hebben u in uw eigen thuisland te vestigen en er een leven op te bouwen, is bijgevolg geenszins duidelijk.”

Verzoeker laat deze motieven van de bestreden beslissing ongemoeid. Aldus blijkt niet dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting, dit te meer gelet op zijn profiel evenals het profiel van zijn familie. Bijgevolg kan verzoeker niet volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. De argumentatie als zou de informatie waarnaar hij in zijn verzoekschrift verwijst, overeenkomen met zijn verklaringen dat hij niet in staat zou zijn om nieuw werk te vinden en dat hij niet zou kunnen voorzien in de “*elementaire levensbehoeften*” van zichzelf en zijn familie in geval van een terugkeer naar Gaza, mist feitelijke grondslag. Noch uit de verklaringen die hij in het kader van huidig (volgend) verzoek bij de DVZ aflegde, noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS kan immers blijken dat verzoeker dergelijke verklaringen heeft afgelegd. Hij beperkt zich met dit betoog bovendien tot een verwijzing naar elementen die door de adjunct-commissaris in bovenstaande motivering terdege in rekening werden genomen. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan waarom hem jobkansen zouden worden ontzegd en waarom hij, gelet op zijn profiel en eerdere werkervaring, niet in staat zou zijn om een job te vinden om in zijn levensonderhoud en dat van zijn familie te kunnen voorzien, desnoods van een lager niveau dan dat van zijn diploma.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de adjunct-commissaris dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die ertoe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een ‘*onmenselijke en vernederende behandeling*’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad kan aan het voorgaande geen afbreuk doen. De Raad benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen dient onderzocht te worden.

Voor zover verzoeker aangeeft dat UNRWA een financiële crisis kent en betwist dat UNRWA nog aan zijn mandaat voldoet, wijst de Raad erop dat hij niet bij UNRWA geregistreerd is en evenmin beroep deed op bijstand van UNRWA en bijgevolg niet onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève valt. In zoverre verzoeker argumenteert dat UNRWA niet langer in staat is zijn mandaat te vervullen en hij dus niet langer bijstand kan verkrijgen van UNRWA is zijn betoog dan ook niet dienstig.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat in zijn verzoekschrift uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai en betoogt dat er praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*” van 3 september 2020, waaraan wordt gerefereerd in de bestreden beslissing, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een

aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Te dezen oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 237 026 van 16 juni 2020 dat verzoeker over een (fotokopie van zijn) paspoort en over een identiteitskaart beschikt. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinaï. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinaï, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinaï Nord”*), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviseerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *“Comprehensieve Operatie Sinaï 2018”*, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinaï in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De *“Comprehensieve Operatie Sinaï 2018”* is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geviseerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaï verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond

plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds geviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang te Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de adjunct-commissaris hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van aard om de grondige analyse door de adjunct-commissaris van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen, wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op

24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Uit het artikel "*Opened for 6 consecutive months : Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid*" van Egypt Today van 16 november 2021, waaraan verwerende partij in haar op 19 mei 2022 neergelegde aanvullende nota refereert, blijkt ten slotte dat de grensovergang te Rafah sinds 16 mei 2021 ononderbroken in beide richtingen geopend is, en dit elke dag van de week, behalve op vrijdag. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk is. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel geconfronteerd wordt met de onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

De Raad stelt vast dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Ook uit de in het verzoekschrift aangehaalde en bij de aanvullende nota gevoegde informatie blijkt niet dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel melding maken van dergelijke problemen. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat *supra*, onder punt 2.3.3., werd uiteengezet, blijkt immers dat aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas geen geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. In zoverre hij verwijst naar de arresten nrs. 215 224 en 216 474 van respectievelijk 16 januari 2019 en 7 februari 2019 van de Raad, volstaat het erop te wijzen dat de informatie waarop het CGVS zich in de betreffende dossiers baseerde en die door de Raad onvoldoende actueel en/of volledig werd geacht, reden waarom werd overgegaan

tot vernietiging van de toen bestreden beslissingen, ondertussen *geüpdatet* werd. De Raad benadrukt bovendien dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing over de aanvraag.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert eraan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, wat een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, in de risicoanalyse rekening houdt met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de algemene veiligheidssituatie in Gaza van die aard is dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hij reeds in zijn arrest nr. 237 026 van 16 juni 2020 besloot dat er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De informatie die de partijen thans bijbrengen, is niet van dien aard om op deze beoordeling een ander licht te werpen.

Uit deze informatie blijkt dat de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard zijn gebleven van geweld vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de Covid-19-pandemie te bestrijden. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei 2021 luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Hoewel er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig.

Van half augustus tot half september 2021 werd een hervatting van de vijandelijkheden van lage intensiteit waargenomen. Op 16 augustus 2021 werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade. Ook werd het lanceren van brandballonnen hervat en werden demonstraties bij de grensafscheiding gevolgd door geweld. Op 21 augustus 2021 raakten ongeveer 40 Palestijnse

demonstranten gewond. Medio september werden in het kader van de ontsnapping van Palestijnse gedetineerden uit een Israëlische gevangenis meerdere raketten afgevuurd richting Zuid-Israël. Niemand raakte gewond bij het vergeldingsbombardement op Hamasdoelen.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (*“zone-tampon”*), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient nog steeds te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 30 november 2021 en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Evenwel blijkt actueel geen sprake te zijn van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, niet kan worden geconcludeerd dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die dezelfde is of in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza en de analyse in het arrest nr. 237 026 van 16 juni 2020 van de Raad zijn gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. In de door verzoeker aangehaalde meer recente informatie wordt gewag gemaakt van bombardementen in de nacht van 1 januari 2022 op 2 januari 2022, doch deze zouden gericht zijn tegen Hamas en zijn militaire vleugel al-Qassam en er blijkt niet dat daarbij burgerdoden vielen. Dit ligt in de lijn van de hierboven gekenschetste typering van aanhoudend geweld in de Gazastrook waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en verandert de hierboven vermelde conclusie dat er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet. Ook de verwijzing naar rechtspraak van de Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker ook in zijn huidig verzoek geen (nieuwe) persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van het CGVS, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet. Waar verzoeker nog betoogt dat hij in Gaza-stad woonde, waar betogingen en luchtaanvallen plaatsvonden, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat hij verklaarde tot zijn vertrek in mei 2018 in Khan Younis te hebben gewoond (adm. doss., stuk 7, Deel DVZ, verklaring volgend verzoek, nrs. 5 en 10), zodat het middel wat dit betreft feitelijke grondslag mist en geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing over verzoekers persoonlijke omstandigheden.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN